

ikke kunne naae det med den Sum, som er forlangt.

Indenrigsministeren: Jeg for min Deel finder heller ikke denne Sag stiftet til at afgive Udgangspunktet for en almindeligere Forhandling af Spørgsmaalet om, hvorvidt den hele constitutionelle Ordning af Finantsvæsenet i Fællesmonarchiet og de enkelte Dele, som nu finder Sted, er den bedste, der kan tænkes, eller ikke. Derom kan der være forskjellige Meninger. Men jeg kan ikke tilbageholde den ene Bemærkning, at det forekommer mig for Enhver, der har Dine til at see med og vil bruge dem under disse Forhold, at maatte være indlysende, at netop den Afskillelse, der finder Sted, gjør det muligt at træffe Foranstaltninger, som det vilde være vanskelige at træffe under andre Forhold. Jeg kan maaskee i en vis Retning være tilbøielig til, i alt Fald paa min Maade, at være mere enig med den ærede Landsthingsmand i hans almindelige Opsattelse af dette Forhold end i adskillige andre; men ikke desto mindre forekommer det mig, at den nuværende Tilstand viser, at Forholdet, netop som det er ordnet, kan bruges baade sikkert og hurtigt paa en Maade, som vilde være saare vanskelig, om ikke umulig, dersom Forholdet var ordnet anderledes.

Wessely: Jeg skal blot tillade mig den korte Bemærkning, at, forsaavidt man taler om Formen, og forsaavidt den høitærede Minister mener, at med Hensyn til det Formelle, da lader Laanet sig gjøre nu paa en mere formel Maade, end naar der kun var een Mand, der stod i Spidsen for hele Finantsvæsenet, saa er det muligt, at han i den Henseende har Ret, men i Henseende til Realiteten kan det dog virkelig ikke bevirke, at Hjælpen kommer hurtigere, at Pengene ere hurtigere tilstede, at der er to, der skulle tage Bestemmelse, istedetfor een, at den ene af disse skal henvende sig til den anden, for at gjøre Afstale om, hvorledes der kan disponeres over de Penge, hvorom der er Tale. Men det er naturligvis muligt, at man troer, at med Hensyn til Formen ligeoverfor den fælles Stat, hvoraf man dog maa erindre, at Kongeriget ogsaa er en Deel, er

det bedre, at det kan hebde sig, at den fælles Finantsminister har laant til den særlige Finantsminister, men i Realiteten troer jeg virkelig ikke, at det gjør det Allermindste til Sagen.

Schmann: Jeg for mit Bedkommende skal kun forbeholde mig at komme tilbage til hele dette Spørgsmaal paa en Tid, hvor det ikke er mig saa meget om at gjøre, som i dette Øieblik, at give Regjeringen et stærkt Tillidsvotum.

Madvig: Jeg vil blot gjøre den Bemærkning, at jeg troer, at den ærede 2den Landsthingsmand for 1ste Kred. (Wessely) aldeles misforstod, hvad den ærede Indenrigsminister sigtede til. Jeg troer, at den ærede Minister ganske simpelt sigtede til, at under en fælles Finantsminister vilde man have Vanskelighed ved at faae Noget, som stærkt exponerede Finantserne for en enkelt Landsdeels Skyld; — nu, som Forholdene ere, troer jeg han sagde, kan det skee for den enkelte Landsdeel, naar den selv paatager sig Ansvar.

Wessely: Jeg skal dertil kun bemærke, at det er atter Noget, som forekommer mig kun at dreie sig om Formen. Jeg seer aldeles ikke, hvad Forskiel det kunde gjøre, om det var een Mand, der ublaante til Kongeriget og tog af Kongeriget Effecter som Sikkerhed for dette Laan. Jeg seer slet ikke, hvort Forskiellen skulde bestaae, enten det var en enkelt Mand, som tog Sikkerheden og lagde den hen i en anden Kasse og af denne anden Kasse tog Contanter og lagde hen i den første Kasse, eller om man vilde fordr, at der skal være to Mænd til at gjøre dette Arbejde.

Andræ: Jeg troer heller ikke, at det vilde være ganske rigtigt ved denne Leilighed at gaae ind paa det almindeligere Spørgsmaal, som af den ærede Landsthingsmand er berørt. Han erklærede, at det var ingen Hemmelighed, hvorledes hans Anskuelse om dette Forhold var. Jeg tør maaskee tilføie, at det heller ikke er en Hemmelighed, hvorledes min Anskuelse er beskaffen, og jeg troer, at, hvis